

Laird Barron

—

Ta nádherná věc,
jež na nás všechny čeká
a jiné povídky

*The Beautiful Thing
That Awaits Us All
and Other Stories*

GNÖM!

Blackwood's Baby, poprvé publikováno v *Ghosts by Gaslight: Stories of Steampunk and Supernatural Suspense*, Harper Voyager, 2011.

The Redfield Girls, poprvé publikováno v *Haunted Legends*, Tor, 2010.

Hand of Glory, poprvé publikováno v *The Book of Cthulhu II*, Night Shade Books, 2012.

The Carrion Gods in Their Heaven, poprvé publikováno v *Supernatural Noir*, Dark Horse Books, 2011.

The Siphon, poprvé publikováno v *Blood and Other Cravings*, Tor, 2011.

Jaws of Saturn vychází v této knize poprvé.

Vastation, poprvé publikováno v *Cthulhu's Reign*, DAW Books, 2010.

The Men from Porlock, poprvé publikováno v *The Book of Cthulhu*, Night Shade Books, 2011.

More Dark, poprvé publikováno v *The Revelator*, 2012.

Ta nádherná věc, jež na nás všechny čeká
(*The Beautiful Thing That Awaits Us All*)

Copyright © 2013 by Laird Barron

Czech edition © 2017 Gnóm! – Jakub Němeček

Translation © Jakub Němeček

Dust Jacket & Cover Drawing © Karl Wennergren

Photo © Henry Stampfel

První české vydání. First Czech Edition.

ISBN: 978-80-906124-4-0

Jessice

Obsah

<i>Předmluva Normana Partridge</i>	9
Blackwoodův synek	19
Redfieldská děvčata.	63
Magická ruka	95
Mrchožravá božstva na výšinách svých	163
Jizva	189
Saturnův chřtán	241
Vastace	267
Muži z Porlocku	289
Více tmy	339
<i>O autorovi</i>	378

Předmluva

LAIRD BARRON.

Pokud je vaše mysl obdařena živou představivostí, pak vám už samo tohle jméno vyčaruje v hlavě obrazy. Osamělý muž. Na hradě... nebo možná na šlechtické usedlosti. Samotářský gentleman, který už má něco za sebou; muž, jenž si vydobyl své místo ve světě.

Jistěže, mluvíme o Skotsku. Ano. Ten muž žije v kamenném sídle uprostřed vřesovišť. V něm sedává a hledí do ohně praskajícího v obrovitém krbu. Jeho lovečtí psi mu čekají u nohou, připraveni chňapnout po kostech, které jejich pán obral během dlouhé večeře. Ta zvířata jsou natolik moudrá, že se nepohnou, dokud jim nedá pokyn. Což se dozajista stane (a brzy), neboť ten muž miluje své psy jako máloco jiného.

Avšak v tomto muži hoří ještě cosi jiného než láska. Jen pohleďte nad zdobnou krbovou římsu, na obouruční meč claymore usazený na dvojici háků, jaké byste mohli klidně spatřit na jatkách. Na jílci zbraně je kov nepatrně zašlý, avšak čepel se leskne. A tak meč vypráví příběhy, jež vám tento muž dnes večer nevyzradí... a žádný jiný večer také ne.

Laird Barron.

Je to jméno, jež vyčaruje obrazy, pokud je vaše mysl obdařena představivostí.

To ovšem není žádné překvapení – jestliže jste četli něco od člověka, kterému to jméno patří.

Jestliže víte, co umí vložit do svých textů.

*

S Lairdovou prací jsem se poprvé seznámil v *Magazínu fantasy a science fiction*. Brouzдал jsem po internetu rychlostí vytáčeného připojení a zjistil jsem, že na několika diskuzních fórech se o jeho příbězích mluví. A z téhle šeptandy jsem se dozvěděl, že Laird je po čertech dobrý. Vlastně ho několik lidí z branže označovalo za „příští velký objev“.

Věnuje-li vám někdo pozornost tohoto druhu, často se z toho stane prokletí. Jistě, najednou je kolem vás spousta rozruchu, ale co se týče očekávání, které do vás začne vkládat okolí, určitě vám to nasadí laťku vysoko. A tak se sice příležitosti mladého umělce v záři reflektorů exponenciálně množí, ale existuje i cena, kterou musí zaplatit, pokud nedostojí představám, jež o něm mediální humbuk vyvolal. Svým způsobem je to jako být v aztécké říši ten chudák, co chytil mosazný prstenec. Vždyť víte – ten, který dostane všechno, co se mu zlíbí, jen aby ho pak za rok hnali poklusem na vrchol pyramidy, kde mu z hrudního koše vyrvou krvavé tlukoucí srdce.

S Lairdem to takhle samozřejmě nebylo.

Nebyl žádná hvězda na jedno použití.

Dokazoval to každou novou povídkou, kterou publikoval.

Ale co ta představa, kterou jsem zrovna nadhodil? Je mi trochu líto nechat ji jen tak plavat. Zahrajme si tedy na chvilku na *co by bylo, kdyby*. Řekněme, že se Laird protáhl prapodivnou červí dírou v prostoru a čase a zjistil, že ho několik aztéckých bojovníků vleče na vrcholek pyramidy na malou akcičku s názvem *obětní dýka a vyříznutí srdce*.

(...)

Blackwoodův synek

POZDNĚ ODPOLEDNÍ SLUNCE pražilo do hliněných a zděných budov města, jehož nedlážděné ulice s hlinou udusanou na kámen zely prázdnotou. V hotýlku bylo nesnesitelné vedro. Luke Honey seděl ve stínu v křesle naproti oknu. Kromě much bzučících na okenním parapetu se široko daleko nepohnul ani vlas. Okno byla vlastně jen díra s pokroucenými okenicemi po stranách a otevíral se z něj výhled na rozpálenou průčelní zeď z bílého kamene, jež patřila malé nálevně naproti. Od oné rvačky nebyl Luke v baru vítán, ačkoli všechny tři muže, s nimiž se popral, vídal každé odpoledne v lokále sedět, popíjet a smát se. Strupy na kloubech rukou se mu už téměř zahojily. Každé dva dny mu některý z kluků ze skladu přinesl lahev.

Dnes pil Luke Honey dobrou a silnou irskou whisky. Ruce měl zpocené a košile se mu lepila na záda a do podpaží. Do dlouhého stínu lahve vběhl šváb a vyčkával. Na stropě visel nehybně větrák. Recepční Galtero se opíral o pult a četl noviny křehké jako prastarý papyrus, úplně vycucané a vyschlé vedrem; jeden roh archu měl zatížený sklenkou kalné vody. Holá hlava recepčního Galtera se leskla v přítmí a ze špiček jeho zplihlého kníru

odkapával na papír pot. Pocházel z Barcelony a Luke Honey o něm slyšel, že za Velké války sloužil na make-donské frontě u francouzské cizinecké legie, že ho střelili do paže, a proto ji prý má zkroucenou a zchroulou, bez užitku přitisknutou na žebrech.

Do domu vešel černošský chlapec. Byl pokrytý žlutým prachem, jenž se v těchto končinách usazoval na všem. Na sobě měl cosi jako uniformu, na hlavě klobouček s krátkou kreprou, boty žádné. Přestože měl strhanou tvář a vrásky kolem úst, přestože jeho oči prozrazovaly mrzutou lhostejnost zrozenou z moudrosti, Luke Honey odhadoval jeho věk na jedenáct až dvanáct let. Tady, na kraji pustiny, vypadaly dokonce i děti ošlehané a staře. Možná že Luke Honey teď, po sedmi letech v savaně a džungli, vypadá sám také tak. Možná tahle země otesala a obrousila i jeho. Nemohl to posoudit, protože zrcadlo vídal už jenom zřídka. Na druhou stranu, existovali lidé – jako třeba jeden Búr a další slavný lovec z Kanady, jež Luke Honey doprovázel na mnoha safari – kteří vypadali každým rokem silnější a energičtější, jako by se v nich díky prachu a žáru, otravným kožním vyrážkám a prolité krvi probudila divošská chuť do života.

Chlapec mu doručil telegram v tuhé bílé obálce celé poseté otisky prstů. Luke Honey mu podal padesáticent a chlapec odešel. Luke Honey hodil obálku na stůl. Škrtil sirkou o nehet a zapálil si cigaretu. Světlo dopadající oknem zvolna rudlo. Po zdi taverny se sunuly oranžové stíny s tmavým nádechem. Nalil si sklenku whisky a jedním hltem ji vypil. Nalil si další a prozatím ji odložil. Šváb uprchl pod okraj stolu.

Po schodech scházely dvě ženy. Bělošky, možná Angličanky, ale určitě cestovatelky. Byly oblečené do těžkých viktoriánských šatů, obě měly staromódní čepce a průsvitné závoje. Když mladší z nich mījela Lukea Honeyho, sklonila hlavu. Rty měla odmítavě sevřené. Ona a její společnice otevřely dveře a vyšly obdélníkem

chvějícího se jasu do venkovní výhně. Dveře se s prásknutím zavřely.

Recepční Galtero složil noviny a schoval je pod pult. Pozvedl sklenku k Lukeovi v ironickém přípitku. „Dámy si na vás stěžovaly. Ta mladší říká, že děláte v noci randál. Křičíte prý jako chlap v deliriu. Stěny jsou tenké a ona nemůže spát, tak si stěžuje mně.“

„Óó. Takže ta druhá je hluchá, nebo co?“ Luke Honey kouřil cigaretu zasunutou v koutku úst. Rozřízl obálku kapesním nožem, rozložil telegram a přečetl si ho. Bylo to pozvání na každoroční soukromý hon od váženého pana Liama Wellocy ze státu Washington. Hon se konal na odlehlém pozemku, jenž byl odedávna majetkem rodu, a hosty na něj vybírali na základě jakési tajuplné kombinace rodokmenu a dlouhodobých styků s hostitelem či na základě jejich proslulosti v loveckých kruzích. Lukea z telegramu zamrazilo a pot na tváři ho najednou začal studit. Nebyl nijak zvlášť pověřivý člověk; nicméně tohle psaní ho oslovilo podivně důvěrným tónem; udeřilo na strunu skrytou hluboko v jeho nitru a probudilo v něm instinktivní strach, že ho k sobě po všech těch letech přes krví potřísněnou savanu a potemnělá moře volá osud.

Vecpal telegram do kapsy u košile a napil se whisky. Nalil si další sklenku, zapálil další cigaretu a zíral z okna. Denní světlo znachovělo a zeď zmizela; byla téměř neviditelná. „Mívám zlé sny. Vyřidte dámám, že se omlouvám.“ Pobýval v hotýlku už tři týdny a tohle bylo teprve podruhé, co spolu on a recepční Galtero prohodili víc než pár slov. Noční služby mívával Galterův bratr Enrique. Ani s ním Luke Honey příliš nemluvil. Po letech strávených v divočině obvykle mluvil jen sám se sebou.

Recepční Galtero vychrstl zbytek vody na podlahu, vykročil svou podivnou trhavou chůzí k Lukeovi a nalil si plnou sklenku jeho whisky. Usedl do jednoho z rozvrzaných křesel. Zdravou ruku položil na stůl. Ruce i nezchromlou paži měl svalnaté. Ale vytetované obrázky

ze služby v legii už se začínaly prodlužovat, jak mu ochabovaly svaly. „Já vás znám,“ řekl. „Slyšel jsem o vás. Viděl jsem vaše zbraně. Většina cizích lovců nosí trofeje. Vaši přátelé, ti druzí Američani, na sobě nosí zuby a drápy zvířat, která zabili.“

„Nejsou to moji přátelé.“

„Tak společníci. Ale vrtá mi hlavou, proč jste sem přijel a proč tu jste.“

„Prostě jsem skončil s lovem v savaně. To je všechno.“

„Tohle místo se pro člověka jako vy moc nehodí. Čekají vás tu jenom potíže.“

Luke Honey se suše usmál. „Aha, chcete mi naznačit, že už se ze mě stal domorodec.“

„Vůbec ne. Mám dojem, že vy nezapadnete nikam.“

„Brzo odjedu.“ Luke Honey se dotkl papíru v kapse. „Do Států. Řekl bych, že vaši hosté budou mít konečně chvíli klidu.“

Dopili a seděli mlčky. Když se setmělo, recepční Galtero vstal a šel porozsvěcet lampy. Luke Honey vyšel po schodech do svého dusného pokoje. Ležel na posteli, potil se a zdálo se mu, stejně jako minulých šest nocí, o jeho bratru Michaelovi. Příštího rána si sjednal odvoz na pobřeží. O tři dny později už seděl na palubě nákladního letadla mířícího do Maroka. Z Maroka bude cestovat lodí a vlakem, až nakonec, po polovině života strávené v cizině, opět stane na americké půdě. Teď vyhlížel ven malým okénkem. Savana zvolna mizela v rudém oparu na okraji Země.

*

Skupinka, s níž přicestoval Luke Honey, dorazila do loveckého zámečku krátce před soumrakem. Přijeli dvěma auty a teď se personál usilovně snažil přenést horu brašen a lodních kufrů dovnitř dřív, než do údolí vtrhne bouře. Z velikého kuželu černých a purpurových mračen, jenž se k nim rychle blížil, šlehaly blesky. Zaburácel hrom. Zvedl

se vítr a rval listí z vrcholků stromů. Luke Honey se opíral o mramorový sloup kolonády a kouřil cigaretu. Osobní zavazadla měl úhledně naskládaná vedle sebe. Nerad svě-řoval své zbraně a nože pikolíkům a portýrům.

Lovecký zámeček U Černého berana se tyčil nad řídce zalesněnou strání nad městečkem Olde Towne. Zámeček i městečko ležely v údolí Krutý důl, jež dělily od Seattlu kilometry prašných cest a lesnatých kopců. „Zapadákov,“ prohlásil jeden z mužů během dlouhé jízdy. Luke Honey cestoval s Brity Bullardem a Wesleyem. Když auto opustilo nížiny a začalo stoupat do hor, podávali si mezi sebou lahev brandy. Cestou míjeli pitoreskní osady a zchátralé farmy, jež obývali rozvážní vesničané. Sběračům brambor, kteří v neuspořádaném špinavém hloučku ohýbali hřbety na temných bahnitých polích, se Wesley s Bullardem pochechtávali jako dva potulní rytíři. Luke Honey jejich veselí nesdílel. Na to viděl už dost krvavých rolnických povstání. A také věděl, že hezké automobily a kočáry, koně a zbraně a záře vlastní bílé kůže přiná-šejí aristokracii prokletí falešného pocitu blahobytu a bezpečí. Vytáhl z kapsy náboj. Byl velký, do pušky ráže .454. Luke jej převracel v prstech sem a tam, zíral z okna a už nepromluvil.

Po večeři sezvali spoluvlastníci sídla doktor Landscomb a pan Liam Welloc malou skupinku návštěvníků, kteří se zdaleka slétli na výroční hon, ke společnému posezení. Služebnictvo zapálilo oheň v krbu a osm gentlemanů usedlo do majestátních obřích křesel. Salon představoval dramatickou scénérii plnou mramorových soch a by-
telných knihoven, vycpaných hlav exotických divokých šelem na zdech, barových skříněk a kulečnickových stolů. Do oken bušil déšť a vítr. Světla nebezpečně poblikávala a slibovala skutečně prosté venkovské posezení u svíček a petrolejových lamp.

Když se začalo s vyprávěním historek, bylo už celé shromáždění v nadmíru dobré náladě.

(...)

Magická ruka

Ze stránek napůl spáleného rukopisu objeveného v ohořelých ruinách panského sídla v Krutém dole, stát Washington:

Ten bizon se řítí věčnou prérií, šíleným černým okem koulí po fotografovi. Fotograf je ďáblova levá ruka. Bizon se každých pár vteřin burácivě prožene kolem téhož trsu trávy, téhož keře laskavce, téže vybělené lebky svého bratra nebo sestry. Ten ubohý bizon je Sisyfos bez balvanu, bez kopce, neuvědomuje si marnost toho všeho. Kopyta má sedřená na kost. V nozdrách mu pění krev. To tupé zvíře nechápe, kde jsme.

Já však ano.

C. P., listopad 1925

*

TENHLE DŮM VYSTAVĚL MŮJ OTEC kámen po kameni léta Páně 1898. Bylo mi tehdá sedm. V zimě toho roku zemřela máma na souchotiny a mí malí bráškové Earl a William si to namířili nebeskou bránou rovnou za ní. Lepší vstup do nového domu si těžko představit.

Táta už se znova neoženil. Jen zatal zuby a začal ještě víc makat pro svýho šéfa Myrona Ardena. Ardenovic

rodině patřej politický kariéristi, policajti, přístavní dělníci i jejich psi. Patřil jí i táta, ale tomu to bylo fuk. Nevyřídily ho ani čtyři průstřely hrudníku, nůž do břicha, dvě automobilový bouračky, ani to, že vypil lahev tvrdýho denně. Teprv to zlomený srdce, když přišel o ženu, to ho dostalo. V roce 1916, když něco řešil v Seattlu, padl jak podtatej, bylo po něm a já zdědil jeho pozemský statky, který za moc nestály. A jeho dluhy, ty jsem zdědil taky.

Připomenout si ten truchlivej den, kdy Donald Cope skonak, přišly na smuteční hostinu celý davy – sestávající z větší části z rodiny pana Myrona Ardena a gangsterů představujících tátovy jediný opravdový přátele – a při tom vzpomínání nesměly chybět housle, Jameson tek proudem, lítaly pěsti a opilecky se pořvávalo na kolemjdoucí, ačkoli popravdě řečeno, od toho dne, co máma umřela, už táta na tohle moc nebyl.

Sestra Lucy se vrátila do Irska a vstoupila do kláštera. Starší brácha Acton žije tady v Olympii. Je chirurg. Když se ho přátelé a kolegové ptaj u grilování na příbuzný, pochybujou, že by někdy zmínil moje jméno. To je v pohodě. Táta měl vždycky radši mě.

V tomhle městě mám jistou reputaci. Prolil jsem tu litry krve, nasbíral hromady skalpů. Jestli potřebujete někoho, kdo by chlapa podříznul, upálil nebo rozstřílel na cimprcampr, ptejte se po Johnnym Copeovi. Mý surovosti a krutosti se nic nevyrovná. V týhle branži jsou svině, pak ještě větší svině a pak jsem já. Ale musím říct, že bych přál každému ňoumovi, kterej se podělává strachy, sotva zaslechne mý jméno, aby viděl úřadovat mýho tatíka. To *on* byl Smrtákův oblíbenej klučina, jak pravil pan e. e. cummings.

*

Kolem ložnice vede temná chodba. Táta byl malej, šlachovitej chlápek z rodu malejch, šlachovitejch lidí a dům si postavil přesně na míru. Zdi jsou blízko sebe, okna úzký,

a tak je v chodbičce šero dokonce i ve dne. Když přijde noc, stává se z ní hotová důlní šachta a já ležím, bdím a poslouchám. Čekám, jestli nezaslechnu hlas v temnotě, šouravý kroky nebo něco jiného, co jsem možná v tomhle životě ještě neslyšel. Je to až zvrácený, ale ve světle pouliční lampy, měsíce nebo hvězd dejchá ta černá trhlina dveří ještě hlubším tajemstvím.

Já jsem po matce a jejích příbuznejch: čahoun s koňskou čelistí a kostnatýma rukama dělanýma pro práci s rejčem nebo utahování oprátek na provaze, a když procházím nízkýma dveřma v domě, musím se přikrčit; ale srdce, to mám po tátovi. Každý večer, když si v hlavě přehrávám uplynulej den a počítám, kolik jsem vyhrál nebo prohrál na dostihách, vychlemtám skoro celou flašku irský whisky. Bednama Bushmills mám přecpanej šatník. Za tvrděj alkohol neplatím – mám stálej přísun od pana Ardena, prvotřídního paliče a pašeráka; výraz sentimentálních díků za otcovu vytrvalou službu jeho věci. A když spím, tak spím oblečeněj, v obleku a vázance, levačku přehozenou přes svýho thompsona jako nějakej milenec. Strach je můj druhej tep, můj věčnej stín.

A takhle to je už nějakej čas.

*

Poprvý mě střelili na podzim 1914.

Bylo mi jednadvacet a právě jsem zdrhnul ze soukromý střední školy, na kterou mě za poslední prachy poslal táta. Měl mě natolik rád, že doufal, že se nevrátím, že budu doktor stejně jako Acton, nebo že ze mě bude inženýr, nebo zmizím do dále na zaoceánským parníku a strávím život kšeftováním se slonovinou a chlastáním a kurvením se po celým světě na cestě do Terry Incognity; cokoli, jenom ne rodinný řemeslo. Jenže smůla. Známký jsem měl mizerný, jen tak tak jsem s nima prolez – to proto, že jsem strávil řůru večerů určenejch ke studiu hazardem a řůru víkendů zase bitkama s námořníkama

v docích. Stejně jsem nebyl tak chytřej jako Acton a připadalo mi lehčí a zábavnější věci ničit než tvořit. Ale měl jsem talent na odhadování a vedení lidí. Bylo mi jedno, že s nima manipuluju, bylo mi jedno, že je zničím, když na to přijde. My stejně nepracovali s opravdovejma lidma. V našem světě byl každej kolečko ve stroji.

Táta mě tehdy už pár měsíců učil řemeslu, brával mě s sebou na lehčí zakázky. Zrovna šlo o nějakýho makaróna jménem Alfonso, kterej panu Ardenovi dlužil fůru prachů a vypařil se kvůli tomu z města. Vystopovali jsme s tátou toho maníka až do Vancouveru a jednou pozdě v noci ho načapali v jeho kuče ožralýho namol. Alfonso ty prachy neměl, ale my věděli, že z jeho příbuznejch něco kápne, tak jsme ho jenom trošku zřídili: vytřískali jsme mu pár zubů a zlomili nohu. Táta používal násadu od krumpáče, do který na tlustším konci navrtal hrst šroubů. Bylo potřeba víc ran, než jsem čekal.

Alfonso bohužel zrovna hostil dvě kurvy z tančírny. Holky si myslely, že toho chudáka starýho vraždíme a že jsou na radě hned po něm. Jedna proskočila oknem a druhá, napůl svlečená, statná holka, která nebyla schopná nikam utýct, vytáhla z podprsenky derringera a práskla mi to do žeber. Nejspíš mířila na hlavu. Táta moc nepřemejšlel nad tím, že ta pistolka je sranda na jednu ránu – udělal tři kroky a majznul ji tou svojí násadou zezadu do hlavy. Holka měla zrovna tak tvrdou lebku jako Alfonso a neumřela, což byla vzhledem k následkům škoda. Pozdějš jí jedno oko vyteklo a už nikdy nedokázala promluvit jako normální člověk. Život je jeden dlouhej smutnej průser.

Říká se, že chlap se z vás stane ve chvíli, kdy přijdete o panictví. Jenže ouvej, můj křest vypadal jinak. Mít v těle díru velkou jak fazole a přečkat potom ty hodiny v horečkách, to byla pravá zkouška ohněm, to jsem si prubnul, kolik vydržím. Pamatuju si, jak jsem ležel rozvalenej na předním sedadle auta zaparkovanýho u řeky a táta

mi tisknul na ránu složenéj kapesník. Na podlahu kapala jasně červená krev. Moc to nebolelo, bylo to spíš jak po pořádný ráně pěstí. Ale zrak jsem měl až moc ostřej, vnímal jsem až moc detailně a mozek mi spalovaly černý a bílý záblesky.

Kolem auta kroužili rackové a jejich stíny byly o hodně větší, než se mi zdálo bejt možný, stíny andělů připravenejch odnýt mě do království nebeskýho. Táta mi dal pořádně přihnout whisky z lahve, co nosil u pasu. Hnal to s pedálem sešlápnutým k podlaze a ta stará kraksna se třásla, jako by se měla každou chvíli rozsypat – a přece, jak jsem se zhroucenej opíral o dveře a koukal ven, viděl jsem krajinu zamrzlou a nehybnou jako ledovec, kterej tehdy na začátku světa udělal se vším šmytec. Celou scénérii za oknem přetaly pásy světla, Boží pilíře spalujícího ohně, a vytvořily oslepující triptych, kterej mi otrásal mozkem. Táta mi svíral rameno, smál se a občas se mnou cloumal, abych neupad do bezvědomí.

Doktor Green, řezník, kterýho si Arden platil, vylovil kulku, zalátal ránu a uklidil mě do volnýho pokoje ve svém domě. Tehdy jsem zjistil, že se umím zotavit rychle jako divoký zvíře, jako medvěd, kterej se stáhne do jeskyně, líže si rány a zakrátko se znova vyštrachá ven. Pro něko-ho může takováhle schopnost znamenat nedostatek vyšší inteligence, nedostatek plně rozvinutý prozíravosti. Ale já jsem prostě uvyklej bolesti a utrpení, a jestli je to výcho-vou anebo od přírody, to je mi úplně ukradený.

Dva tejdny nato jsem byl už skoro zdravej. Abych to oslavil, shodil jsem ze střechy olympijský White Building Gahana Kirka, bezvýznamnýho poskoka eastsideský party, protože fixoval v kartách. Tak se to teda aspoň vypráví. Skutečnost je taková: strčil jsem do toho chlapa, zrovna když nedával pozor a prosil tátu a Sonnyho Hopkinse, Ardenova zabijáka číslo dvě, ať ho nevodkráglujou. Osm pater. Dělal ve vzduchu salta jak hadrová panenka, narazil do pár požárních schodišť a jedno strhnul, takže

(...)

Vastace

KDYŽ MI BYLO šest, objevil jsem strašlivou pravdu: jedinou lidskou bytostí na planetě jsem já. Jsem semeno i rozsevač a stvořil jsem sám sebe pár vteřin od horizontu událostí na konci všeho času – v bodě x, než vůbec čas začal. Jistě, existovalo šest miliard jiných rozumných forem života na uhlíkové bázi, které se pachtily po zemi, ale žádná z nich nebyla autentický originál. *Skutečný* autentický originál jsem já. A ten zbytek? Jenom lepenkové figuríny, marionety, voda na můj mlýn. Když jsem sám sebe odlil, rozdrtil jsem kadlub patou.

Když mi bylo šest milionů – poté, co se zatřáslí a probudili neumírající snílci, mateřský kontinent se zvedl z teplého mělkého moře a nebeská světla mihotavě dospěla do postavení, které upeklo planety rozházené v prostoru a naši oblohu zbarvilo doruda jako sama krvavá moře – byl jsem, navzdory svému postavení vyhoštěného absolutního vladaře, pouhou blechou.

Než mi byla odhalena moje blešivost, zvykl jsem si uvažovat o sobě jako o bohu s malým B. Za těch časů byl Svatý

Vastace – obnova nebo očista skrze spálení či destrukci zlých vlastností. Slovo je zřejmě latinského původu, stejně jako devastace.

pontifex znám pod jménem Ted. Říkal jsem mu Liberace * – byl tak změkčilý a zženštilý, a ty jeho kostýmy... Myslím, že chtěl vypadat jako Elvis v době, kdy ztloustnul, ale já nehodlal v žádném případě dodávat svému oblíbenému kašparovi vážnosti tím, že ho budu porovnávat s nedostupným E.

Ted byl vraždící maniak. Zaslechl šuškandu z kobek Neumírajícího města a ta nakonec rozemlela jeho outlocit na kaši. Byl to trouba, kterýho oni – mí kámoši a přívrženci – přesvědčili, aby provedl puč. Střelil mě puškou na slony Holland & Holland ráže .5; prohnal mou hruď dva projektily velké a těžké jako doutníky plné olova. Takové střely zastaví útočícího slona, otevřou ho jak mačeta pytel rýže. Ty střely mě roztrhaly na cucky a přeřízly postel vejpůl. Pokrývky vzplanuly a zažehly plamen, jenž nakonec spálil na prach pěkný kus Chicaga.

Krávu paní O'Learyové obvinili ze žhářství neprávem.

*

Ve spánku se rodím znovu. Maso se odlupuje od kostí a rychlostí tachyonu je unášeno do středu vesmíru. Cestuji vpřed nebo vzad po své osobní ose, nikdy se neodchyluji od jednoduché přímky – buď proto, že je to jediný způsob, jak cestování časem funguje, anebo proto, že nemám ty koule vystřelit se prakem do budoucnosti, abych tam náhodou nedorazil den před svým odchodem.

Jakkoli si vážím filozofie zenu, moje soustředěná mysl ani v nejmenším nepřipomíná čistou a klidnou vodní hladinu ani prázdnotu měsíce. Když sním, můj mozek visí ve schráně bezmezné temnoty. Soukolí nepotřebuje světlo, aby jeho zuby zapadaly do sebe, nepotřebuje obvody, aby se algoritmy řetězily do sinusoid čistých výpočtů.

* *Wladziu Valentino Liberace (1919–1987), americký showman, popový pianista a zpěvák, jehož vystoupení mu přinesla nesmírnou popularitu a bohatství, ale byla kritizována pro prakticky nulovou uměleckou hodnotu.*

V oné temnotě jsem kladivem, jsem heroldem Císaře zmrzliny,* jsem polyglotem, jenž přežvykuje utajená nářečí – staré jazyky, které umírají, když posledního přežívajícího syna starověku asimiluje mocnější kmen. Jsem požírač slov a mého humoru nechť se každý bojí. Jsem červ, který se proměnil, a vlézám do radioaktivních lebek mrtvých planet a zase ven; červ, který se kroutí a svíjí a spojuje planety naší soustavy jako korálky na niti. Když je všechno synchronizováno a přijde čas znovu se vynořit na hladinu, v nekonečné černotě se objeví malá dírka jako bodnutí špendlíkem, dilatuje se a já jsem vyvržen do vyjící bílé pustiny. Řvu, celý mokrý a vzteklý jako novorozenec, dokud bílou září nepohltní pokřivený skelet hmotné reality a nevytváří se kolem mne.

Moje umělá žena je celá na nervy z toho, jak spím. Spím a usmívám se, oči lesklé jako sklo. Levé oko plave ve žlutém mléce. Pokřivená černá hvězda zřítelnice odpovídá svému olbřímímu kosmickému dvojčeti, portálu do nejčernějšího z pekel. Ta kosmická díra je s přehledem bilionkrát větší než Slunce. Astronomové ji pojmenovali Ur-Nyktos. Černou díru zaznamenali díky rentgenovým teleskopům a vylučovací metodě – polyká světlo v téměř nepředstavitelně velkých dimenzích; spirálové rameno temné hmoty, jež se sune blíž a blíž. Dříve či později se k nám doplazuje. Tou dobou už budeme dávno pryč, pohlceni slintajícimi chřtány účelově necitelných vrcholových predátorů anebo ztraceni v záhybech velkých starých dědiců Země, kteří hýří a ničí a nás mravenečků si stěžívá vůbec všimnou. A nebo – nejpravděpodobněji – vyhyneme v důsledku války, moru nebo nudy. My, smrtelné blechy.

*

Mlékař obvykle přijížděl ve žluté dodávce, ačkoli jsem ho málokdy zahlédl. Nechával lahve s mlékem na schodech.

* Na báseň Wallace Stevense *Emperor of Ice Cream* existuje v anglosaské popkultuře řada odkazů.

Lahve svítily a já je v duchu viděl, jak pravil básník Simic,* jak září v nejnižším kruhu Pekla. Představoval jsem si je v římských katapultech, vystřelované přes hradby nějakého hořící města ve starém Kartágu, představoval jsem si, jak jedna prorazila lebku mého vedoucího, a zatímco se slétají mouchy, já saju z ostrých rudých střepeň poslední kapky.

Myslím, že mlékař šoustal moji ženu, tu falešnou, ale možná jsem si to jen představoval. Moje představy totiž fungují dost záhadně; někdy úplně jinak, než chci. Já se na šoustání své ženy vykašlal, už ani nevím kdy. Někdo to dělat musel. Radši mlékař než já.

*

Každý den v době odpolední svačiny pochodují kolem verandy mého rozpadajícího se domu flagelanti. Tady, v téměř poslední dosud existující americké metropoli, skryté pod velikou kupolí, žádný čas odpolední svačiny nedodržíme. Nicméně moje umělá ženuška vždycky uvaří konvici zeleného čaje a já si ji vezmu na schody, sedím a sleduju seabemrskáče, jak husím pochodem vrávorají kolem a šlehají se po ramenou opasky pobitými hřebíky, vruty a ostnatými háčky chobotnic. Skřehotají žalozpěv, který opsali z prastarých tabulek, co našli nějakí antropologové, kteří se okamžitě zcvokli, a to šílenství se dychtivě rozšířilo a vetřelo do miliard kebulí. Považují se za Otevírače cesty a za nimi se jako vlečka z masa táhne rudá slimáčí stopa. Na konci průvodu se plíží psi a očichávají a olizují krev. Nad jejich mastnými a slepenými kožichy se vznášejí černá mračna blech.

U čaje kouřím. Dštím oheň na to útočící vojsko blech a většinou je rozpraším, ačkoli pár jich vždycky uspěje a přistane na mně. Snažím se k těm malým kousavým zmetkům, co se mi plazí za límcem košile, doškrábat.

* *Zřejmě Charles Simic, nar. 1938, srbsko-americký básník a držitel Pulitzerovy ceny – mj. autor sbírky Return to a Place Lit by a Glass of Milk*

(...)

Muži z Porlocku

Září 1923

V TEMNOTĚ TĚŽKÉ JAKO KÁMEN se muži probírali ze spánku, z vnitřní noci je vytahoval příliv krve, váha kostí propadávajících masem ven. Prkna podlahy pod nimi sténala, jak se šourali přítmím ubikace a podupávali jako tažní koně. Škvírami v prkenných stěnách se dovnitř linulo světlo hvězd. Kdosi zapálil oheň v kamnech a kouř se táhl mezi palandami a stoupal k trámové krovu. V noci přšlo a vzduch byl nezdravě vlhký. Dech se srážel na trámech a v kapkách monotónně pleskal o podlahu, jako když z krápníků v pískovcové jeskyni stéká sražená pára. Veliká síň páchla jako bunkr: kreozot a pot, prdy, zkažené zuby, hořká pachuč popela a sežehlého tabáku.

Miller se krčil málem v předklonu u dlouhého, hrubě tesaného borovicového stolu a snídal žmolkovitou kaši oslazenou melasou. Nabíral ji cínovou lžicí z cínového kastrolu zčernalého od tisíců ohňů a zjizveného útoky tisíců lžic. Když skončil, otřel si knír do rukávu nátělníku a vypil černou kávu z cínového hrnku, posledního kusu své prosté jídelní soupravy.

Ruce měl špinavé a poseté hrubými mozoly od rámové pily a podtínací sekery. Za poslední roky si už ruce

párkrát zlomil a klouby mu napuchly do velikosti vlašských ořechů. Levačku nedokázal sevřít v pěst; většinou měl prsty ráno ztuhlé do podoby jakéhosi krabího klepeta, kterým se stěží dokázal postarat o svého frantíka, natož popadnout topůrko sekery. Ale aspoň byl mladý – většině starochů prsty chyběly anebo byli zmrzačení na sto způsobů, z nichž každý byl ukrutný – od nehod přes pěstní souboje až po zhoubné a pozvolné, rok za rokem postupující opotřebování od každého máchnutí teslicí nebo sekerou. Švédovi Olsenovi (prvnímu z mnoha Švédů na západ od Skalistých hor) roztránil řetěz nohu, když byl ještě kluk, a tak poskakoval po táboře se širočínou místo berle. Jeho úhlavní nepřítel, Nor Sven (první z nespočtu norských dřevorubců na jih od Norska) přišel o zuby a ucho, když ještě ve Starém světě šteloval naviják – štelovat naviják byla svinská práce v každé zemi na světě. Dokonce i Němce Manfreda, kterého všichni znali a obdivovali jako muže s rychlými reflexy, jednou poznamenala zbloudilá větev; lebku měl na pár místech měkkou a bez vlasů, jako kdyby přežil požár, a jedno oko mu kleslo o dost níž než druhé. Manny nedávno vylezl na žebřík ke stahovacímu parostroji zvanému osel. Když chlap obsluhoval osla, obvykle z toho nebylo zranění; když se něco podělalo, osel ho prostě rozsekal, zohavil a zabil téměř bez trápení.

Jeden z Poláků, přívětivý čahoun jménem Kasper, se Millera často ptával, jestli nemá v úmyslu pláchnout dřív, než mu něco usekne hlavu nebo zpřeláme nohy nebo ho přeřízne vejpůl lano navijáku práskající jako bič, anebo než skončí s nožem mezi žebry při hospodské rvačce. Možná proto, že je Miller stejně umíněný jako většina mužů jeho věku a potrpí si na jisté a rychlé prachy z řemesla, o které jen málo lidí stojí a ještě míň jich s ním dokáže seknout?

Sám o sobě Kasper tvrdil, že je spíš prokletý než tvrdohlavý – v krvi mu koluje šílenství a to ho zapráhlo do téhle

ukrutné dřiny, která je odplatou za hříchy spáchané nějakým samolibým předkem v mlhavé prehistorii východní Evropy. Polák psal při světle svítilny básně a povídky, ale jeho překlady do angličtiny byly tak mizerné, že by bylo těžké přesně stanovit, jak vůbec jeho poezii hodnotit. Miller pro krásnou literaturu nijak nehoroval, i když choval zdráhavý obdiv k těm, kdo to se slovy uměli. Jeho babička zamlada studovala v Evropě. Když příplula zpátky do Států, psala si deníky v latině, aby zmátla zvědavé příbuzné. Jednou, když ji navštívil u ní doma v Illinois, mu je ukázala – babi nastřádala pětasedmdesát útlých, v plátně vázaných svazků, celou malou knihovnu.

Dnes seděl Kasper na dlouhé lavici daleko od Millera, jen další nezřetelný stín mezi strkajícími se lokty a žvýkajícími čelistmi. Millerovi ta vzdálenost vyhovovala – včera s ním Polák celý den tahal dvaapůlmetrovou pilu bříchatku, aby skáceli kolosální starý cedr. Kasper stejně jako všichni ostatní věděl, že v táboře Slango patří Miller k pestré skupince veteránů.

Polák se svěřoval: *Mého nejstaršího bratra zastřelil snajpr u Rýna. Zabil ho jedním z těch posraných německých „majznerů“ – těch velkých pušek, který používaj. Naše rodina žije ve Varšavě a zjistila, co se stalo, jen díky tomu, že jeden z bratrových kamarádů byl u toho, když k tomu došlo, a oznámil nám tu smutnou novinu a poslal domů poštou jeho osobní kvěci. „Legiony Polskie“ poslaly bratra domů v obyčejné bedně. Myslím, že na nádraží byl nějaký zmatek, protože v nákladních vagonech byla spousta dřevěných beden a ty měly sériová čísla namísto jmen. Lidi, co to měli na starosti, pomíchali průvodní listy k těm bednám, takže moje rodina a další rodiny musely páčit víka beden, aby zjistily, kdo ve které leží. Oficiální zprávu o úmrtí poslali až několik týdnů po pohřbu, na který jsem nemohl přijet. Nemůžu si dovolit cestovat domů kvůli pohřbu. Moje sestřička a bratranec zemřeli loni. Cholera. Tam doma je to moc zlý, ta cholera. Ani*

na sestřin pohřeb jsem nemohl přijet. Pohřbili ji v naší vesnici. Mého bratra pohřbili v jiné vesnici, protože odtamtud pochází otcova strana rodiny. Všechny muže z naší rodiny pohřbívají tam. Mně nejspíš ne, to by bylo moc drahé, ale ostatní bratry tam dají určitě. Nikomu z nich se do Ameriky nechce. Je jim dobře v Polsce.

Tento monolog na Millera dorážel po dobu mnoha hodin a začal mu být srozumitelný až při třetím nebo čtvrtém opakování. Kde to bylo nutné, vždycky zavrčel nějakou formální odpověď. Když konečně strom pokáceli a vypadalo to, že mají padla, rozhovor rázně ukončil tak, že odšpuntoval čturu a lil si její obsah na hlavu, až se z něho kouřilo. Pohlédl Polákovi do očí a pravit: *Aspoň že z něj našli dost, aby to mohli zatlouct do bedny. Když se nad tím zamyslíš, je to docela terno.*

Slango bylo ve srovnání s jinými tábory malé – dva baráky, pila, služební vůz, koloniál a pár přístřešků na zásoby; žádná elektřina, žádná voda v barácích, nic nóbl. Bullhead a spol. byli vychcánci, kteří se s ničím moc nemazali, jejich tábory za pár šupů neměly daleko k ležením dřevařů pracujících na vlastní pěst. Majitel a jeho společníci řídili firmu ze vzdáleného Seattlu a Olympie a proslýchalo se, že je nakonec pohlítí Weyerhaeuser nebo jiný gigant.

Někteří tvrdili, že jednou loni přijel na návštěvu sám Bullhead a pobýval několik dní v ředitelově voze za firemní lokomotivu, *Johnem Henrym*. Millera to překvapovalo; Slango leželo v zastrčeném údolí v rozeklaném předhůří Tajemné hory, hustě zalesněné oblasti v Olympském pohorí. Bylo dobrých třicet kilometrů od hlavní železniční trati a odtamtud to bylo dalších čtyřicet k přístavišti v Bridgewater Junction. Vedlejší kolej, která vedla do Slanga, se prodírala menším pralesem přerostlého bolehlavu, topolů a štíhlých pazeravů sbíhavých a téměř neproniknutelným podrostem – mořem moračiny, ostružinového houští a olší. Aby dřevorubci podložili kymácející se kolejovou

(...)

Ruark pravil: „V těchle lesích za tmy daleko nedojdem.“
Stevens řekl: „Pojďte k té věži a zkusíme odtamtud dostat Cala. Uvidíme, co se bude dít.“

Hospodyně pravila: „Ano! Ano! Běžte do domu Mistra! Uvítá vás s radostným úsměvem a otevřenou náručí!“

„Mlč, ježibabo,“ řekl Stevens a pohrozil jí pažbou ručnice. „Dem, kluci. Najdem chudáka Cala, než z něj ti zloduši nadělají fašírku.“ Tomuto plánu se s reptáním podvolili a opustili dlouhý dům a jeho hrůzy.

Miller přešel k bráně palisády a přiložil si k rameni enfieldku. Namířil na řetěz světel a několikrát rychle po sobě vypálil. Jedna z blížících se svítilen se rozprskla, ostatní na okamžik pohasly. Z pláně se ozvalo bolestné zakvílení. Miller spěšně znovu nabil. Běžel k věži, kde se poblíž dvojkřídlových dveří shromáždili jeho společníci. Po jeho levici se cosi zatřepetalo – byl to šos kabátu, který zmizel za hranicí pečlivě vyskládaného dříví. Bylo mu jasné, že se nechali napálit. Zatímco vesničané mávající svítilnami na pláni sloužili jako volavky, ostatní se přikradli ze stran. Poklekl a přejížděl hlavní pušky nejbližší okolí.

„Léčka!“ zařval Bane, zatímco zpoza přístřešků, domků, balíků slámy, zdánlivě odevšud vyskočilo asi tucet nebo víc mužů v kabátech a cylindrech. Vidle, sekery a nože, ostří blystící se a třpytící se ve světle; pár jich mělo bambitky dokonce ještě bachratější a starší než ta Ruarkova. Zbraně praskaly a plivaly oheň. Všude se vařily a kypěly obláčky sirnatého bílého dýmu.

Tři metry od něj vyprázdnil Bane obě hlavně rigbyovky se zahřměním hromu, které znělo, jako by sám archanděl Michael sestoupil z nebes, aby ztrestal nepřátele dobrého Boha. Plamen, který vyšlehl z hlavní, osvětlil nádvoří před věží jako výbuch rachejtle. Výstřel přepůlil nějakého vesničana vedví a část zdi za ním se promáčkla dovnitř, jako by ji prošlápl slon. Ostatní dřevorubci spustili palbu jako vražedný ohňostroj.

Miller usilovně hledal cíle – noční vidění měl narušené střídáním oslnivého světla a stínu. Neměl příležitost na někoho mířit, a tak prostě vyprázdnil enfieldku tak rychle, jak rychle dokázal pohybovat závěrem. Většina jeho střel se odrazila od kamene nebo vyryla brázdy do země, nicméně trefil mezi oči jednoho vousatého kolohnáta, zrovna když se vrhal do útoku se sekerou nad hlavou, a jinému provrtal záda, protože ten chlapík stál nehybně, jako by si nebyl jist, jak se má do bitky zapojit.

Domek, který provrtal svými střelami Bane, začal hořet. Plameny se vzepjaly k obloze. Byl slyšet třeskot a cinkání skla. Oheň přeskočil na další dům, pak na další, a než uplynulo třicet vteřin, obě bojující strany zápasily v rudé záři jednoho z kruhů pekla. Ruark máchl sekerou a usekl jednomu vesničanovi hlavu. Hlava proletěla okolo Millera a vlétla do plamenů. Bane ječel a chechtal se, vousy potřísněné krví. Přitiskl nějakému muži hlavu k hořícímu dřevu a držel ji tam, až maso prskalo a syčelo. Horn zahodil pušku a dal se na útěk. Nějaký postarší chlápek v cylindru ho srazil k zemi a probodl vidlemi. Vidle se mu hlasitě zabořily do těla a cinkly, jak se hroty zakously do země. Horn chytil násadu a držel ji vši silou; muž zavrčel, zaryl se botou Hornovi do rozkroku a vytrhl vidle, aby je mohl zabodnout znova. Pak mu zadní část lebky rozdrtila Ruarkova sekera a rozmaširovala ji na rosol. Muž se zhroutil tváří k zemi a škubal nohama. Stevensova puška jednou, dvakrát vystřelila. Potom Stevens zaklel, vytáhl nůž a couval ke svým společníkům, do těsnějšího hloučku. Millerovi došly náboje. Sebral ze země useknutou ruku s předloktím a hodil ji do obličeje nějakému chlapovi, potom ho srazil k zemi úderem ramene a metodicky ho utloukl k smrti pažbou pušky. Byl zmáčený potem, tukem a odletujícími kapkami krve. Paže měl slabé a stěží je dokázal udržet nahoře. Závan žáru z hořících domů mu ožehl tváře a spálil konečky vlasů. Ve vzduchu se vznášel silný puch škvařeného masa.

(...)

O autorovi

Laird Barron, autor londonovský:

„Naše rodina žila roky na usedlosti, kde bylo po setmění světlo naší lampy jediným světlem na míle daleko. Četl jsem Jacka Londona a Roberta Service. (...) V té době jsem obýval kapesní vesmír, který mi připadal mnohem blíže gotice než Severní Americe našich dnů.“

„Myslím, že vyrůstat v prostředí lidem nepřátelském je zkušenost, který vás zformuje fyzicky i psychicky. Intenzivní chlad, intenzivní žár, přehnané kontrasty světla a tmy, intenzivní izolace, to jsou prvky, z nichž je složena moje osobnost a také témata, o nichž jsem se rozhodl psát.“

„Příroda a zvláště její divoká stránka na mně zanechaly stopy, které jsou, jak stárnu, čím dál viditelnější. Čím dále za sebou nechávám své dětství, tím obrovitější se mi jeví ve zpětném zrcátku.“

Laird Barron, svébytný autor, který nasál tolik vlivů, že nazývat jej pouhým pokračovatelem H. P. Lovecrafta by bylo děsivým zjednodušením:

„Pokud bylo na mém podivně prožitém dětství něco pozitivního, pak to, že jsem byl naprosto izolován od všech

žánrových válek. Díky tomuto dlouhému období relativní nevinnosti jsem se stal pravým literárním všežravcem.“ (A jmenuje tak rozdílné autory, jako jsou C. S. Lewis, Borges, Hesse, Hemingway, Hammett, Cormac McCarthy a mnoho dalších.)

„Dobré nebo špatné psaní nebylo nikdy definováno žánrovými kategoriemi nebo jejich absencí. Dobře psát je boj. Mé brnění a mé zbraně jsou ze slitiny celého spektra, jímž je literatura.“

„Vždycky jsem se chtěl s každou novou knihou posunout dál, alespoň v nějakém méně významném ohledu.“

Laird Barron, autor žánrový:

„Horor je můj motor. Doléhá na mě na animální úrovni a naplňuje mou touhu vytvářet scénáře. Nejspíš důsledkem dětství, v němž bylo často důležitější vůbec přežít než dospět ve vyrovnaného dospělého. Vždycky mě trápily nadmíru živé noční můry a hodně mých prací pochází z této setby. Nadpřirozený horor je můj přetlakový ventil pro nevyřešené duchovní otázky. Je to můj způsob, jak si lízat rány, které se odmítají zahojit.“

„Teď, když mohu psát na plný úvazek, jsem prostě jen rozšířil záběr. Píšu značné množství materiálu, což mi dovoluje vzdálit se od příběhů, díky kterým mě lidé znají, a tvořit nové postavy, jako jsou Jessica Maceová a Johnny Cope, a cestovat ještě dál do oblastí čistších žánrových forem detektivky, noiru, fantasy a také okultního hororu. Kdykoli se mi však zachce, vrátím se domů.“

O svých prvních třech povídkových sbírkách říká: „Napsal jsem tyto tři knihy jako volnou trilogii, která je primárně zkoumáním tradic kosmického hororu s občasnými výpady do noiru a okultního hororu.“

Čtvrtá povídková kniha, Swift to Chase, se žánrově liší od tří předchozích; autor ji nazývá sbírkou „Aljašskou“ a plánuje po ní další sbírky podobného ražení.

Laird Barron, sarkastik:

Doporuč nějakou knihu.

„Bible svatá. *Mladí autoři, chcete-li objevit špičkovou praktickou referenční příručku lomeno encyklopedii monstrozit, perverzního sexu a zvrhlých hrůz, prostě nalistujte Starý zákon, a je vymalováno.*“

Proč by měli lidé číst tvá díla?

„*Nejspíš by je číst neměli. Má díla jsou vulgární a neomalená, neomluvitelně odporná a nenapravitelně deprimující, často urážlivá, spolehlivě neobratná a dost hádankovitá na to, aby se fanatický příznivec Aickmana rozbřečel frustrací a vztekem. Čili, jak jedna přátelsky nakloněná kritička ochotně informovala své čtenáře, dovolte, ať vás toho ušetřím. Prostě je nečtěte.*“

BIBLIOGRAFIE (ke konci roku 2017, podle autorova webu)

ROMÁNY:

Blood Standard (plánováno na 2018) / The Croning (2012) / The Light Is the Darkness (2011)

POVÍDKOVÉ SBÍRKY:

Swift to Chase (2016) / The Beautiful Thing That Awaits Us All (2013), česky *Ta nádherná věc, jež na nás všechny čeká*, Gnóm! 2017 / Occultation & Other Stories (2010), česky *Okultace a jiné povídky*, Laser-books 2016 / The Imago Sequence & Other Stories (2007)

SPECIÁLNÍ EDICE:

Hallucigenia (2015) / A Little Brown Book of Burials (2015)

NOVELY:

Man with No Name (2016) / X's for Eyes (2015)

– s použitím veřejně dostupných zdrojů
připravil nakladatel